

Katherine Applegate

BOB

CEL FĂRĂ DE
SEAMĂN

Ilustrații de
Patricia Castelao

Traducere din engleză de
Iulia Arsintescu

arthur

hai să ne jucăm

viața e frumoasă

dispari

mi-e frică

sunt relaxat

mă supun

glosar canin

blană zbârlită: părul ridicat de pe ceafa și spatele câinelui, ca reacție involuntară provocată cel mai des de spaimă sau ostilitate.

cap înclinat: privire întrebătoare folosită pentru a-i fermeca pe oamenii creduli.

copilot: câine care călătorește cu mașina, deseori cu capul scos pe un geam deschis (vezi și: steag bălos).

DĂ-I DRUMUL: cea mai neplăcută comandă din lume, mai ales când e vorba de mâncare.

frânghie de tras: o bucată lungă (deși niciodată suficient de lungă) de pânză sau de piele folosită pentru a-i conduce pe oameni în timpul plimbărilor.

gudurat: cea mai veselă poziție a cozii, care se flutură relaxat în cerc, antrenând uneori și mișcarea șoldurilor.

învârtecuș: „dans” în cerc interpretat de câini înainte să se așeze în pat, probabil un comportament primar de cuibărit.

învârtit în jurul cozii: (1) încercare de a vâna prelungirea flexibilă atașată în partea din spate a celor mai mulți dintre câini; (2) (*informal*) un efort jenant sau donchijotesch.

mega-castron cu apă dătătoare de puteri: (1) un imens vas ceramic cu apă; (2) scaun omenesc incomod care se găsește de obicei în băi.

mingiuțe: bile de excremente uscate aruncate spre privitori
(*origine: gorila, informal*).

năbădăi: manifestări energice apărute din senin, concretizate
de obicei prin curse haotice prin toată casa (*informal; vezi și*
PAF).

ODN: (1) obiect delicios neidentificat, găsit de obicei sub mesele de bucătărie sau sub pernele canapelelor; (2) obiect neidentificat detectat pe jos și adunat în speranța că e comestibil; (3) obiect neidentificat deplasat pe calea aerului, în mod ideal un băț, un disc zburător sau o minge de tenis plină de bale.

PAF: perioadă de activitate frenetică (*sinonim: năbădăi*).

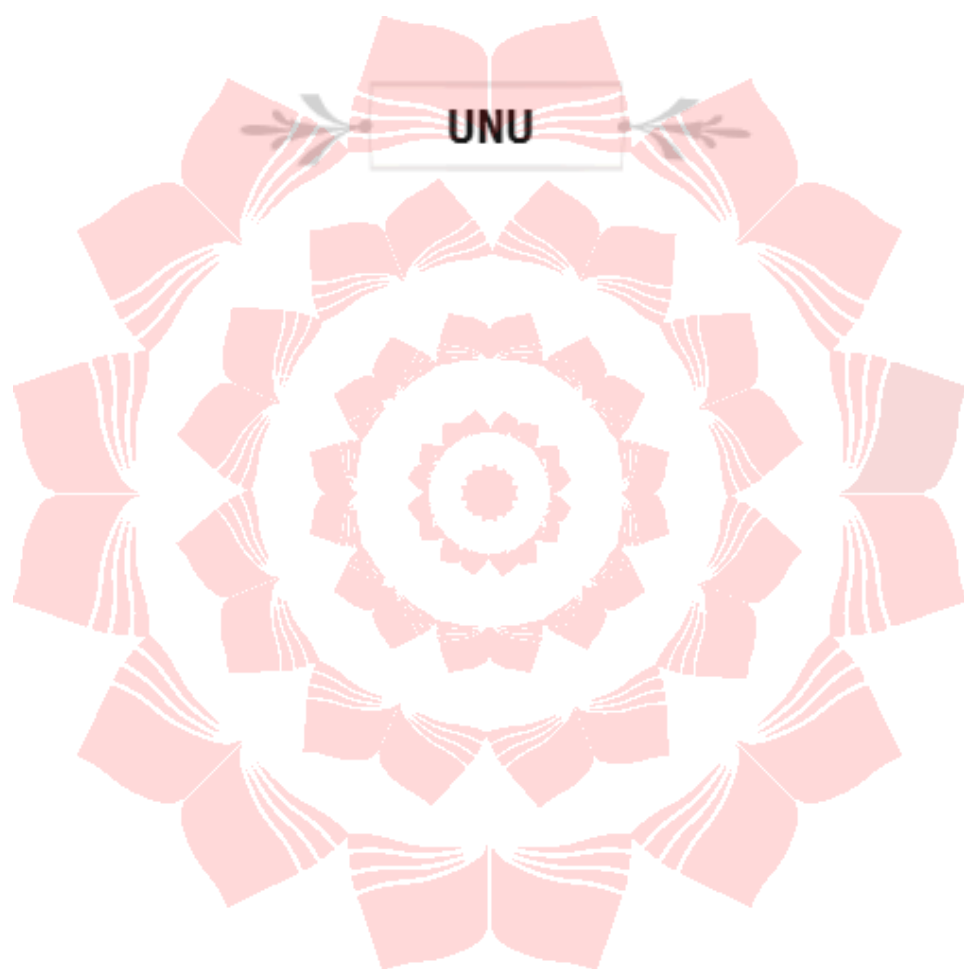
plecăciune jucăușă: poziție cu umerii în jos și fundul ridicat, semnalând o invitație la distracție.

potaie înnebunită: ritual frenetic de întâmpinare.

rimează-cu-grădinar: veterinar, de altfel un om bun, înarmat cu termometre și ace.

spasmele picioarelor: mișcare a picioarelor provocată de un vis (în general despre veverițe).

steag bălos: limbă scoasă vizibil, etalată de obicei în timpul copilotajului sau a pregătirii mesei.

mărturisire

Uite ce, nu m-a acuzat nimeni vreodată că aș fi un câine bun.
Latru degeaba. Mănânc nisip din litiera pisicilor. Mă tăvălesc în gunoi ca să capăt un parfum mai pregnant.
Hărțuiesc veverițe nevinovate. Acaparez canapeaua. Mă ling în prezența altora.
Nu sunt sfânt, bine?

și dacă tot am început...

Poate că am mâncat – sau nu – o pizza cu salam și cu anșoa,
când nu se uita nimeni.

De asemeni, poate că am mâncat – sau nu – un tort aniversar
cu nucă de cocos și vanilie, când nu se uita nimeni.

De asemeni, poate că am mâncat – sau nu – un curcan
pregătit pentru Ziua Recunoștinței (mai puțin umplutura –
avea *exagerat* de mult rozmarin), când nu se uita nimeni.

Nu se uita nimeni. Țsta pare să fie numitorul comun.

Așa cum se spune în filmele polițiste: motiv și ocazie.

robert

Mă cheamă Bob.

Sunt o corcitură cu origini incerte. Sigur ceva chihuahua, cu un dram de papillon dinspre partea tatei.

Te gândești, probabil, că-s vreun netrebnic de câțel de ținut în brațe. Genul pe care îl vezi ițindu-se din poșeta vreunei doamne în vârstă ca un fel de breloc păros. Dar mărimea nu-i totul.

Contează atitudinea. Să fii țănoș. Să știi să te miști.

M-aș fi putut numi, probabil, Boxer, Bam-Bam sau Banditul, dar m-am ales cu „Bob” și mi se potrivește.

Julia mi-a pus numele. Acum multă vreme. Ea e fata mea. Când o calc pe nervi, îmi spune „Robert”.

Se întâmplă destul de des, sincer să fiu.

O zicală veche despre noi, câinii, spune că: „Nu întâmplător cel mai bun prieten al omului nu poate vorbi.”

Dă-mi voie să-ți spun ceva. Dacă *am* putea vorbi cu oamenii, le-am împuia urechile.

Ai auzit vreodată pe cineva spunând că omul este cel mai bun prieten al câinelui?

Nu?

Nici nu mă așteptam.

Am bănuț mereu că, până la urmă, trebuie să-ți fii tu însuți
cel mai bun prieten. Să încerci să te pui pe primul plan.

Am învățat asta pe pielea mea.

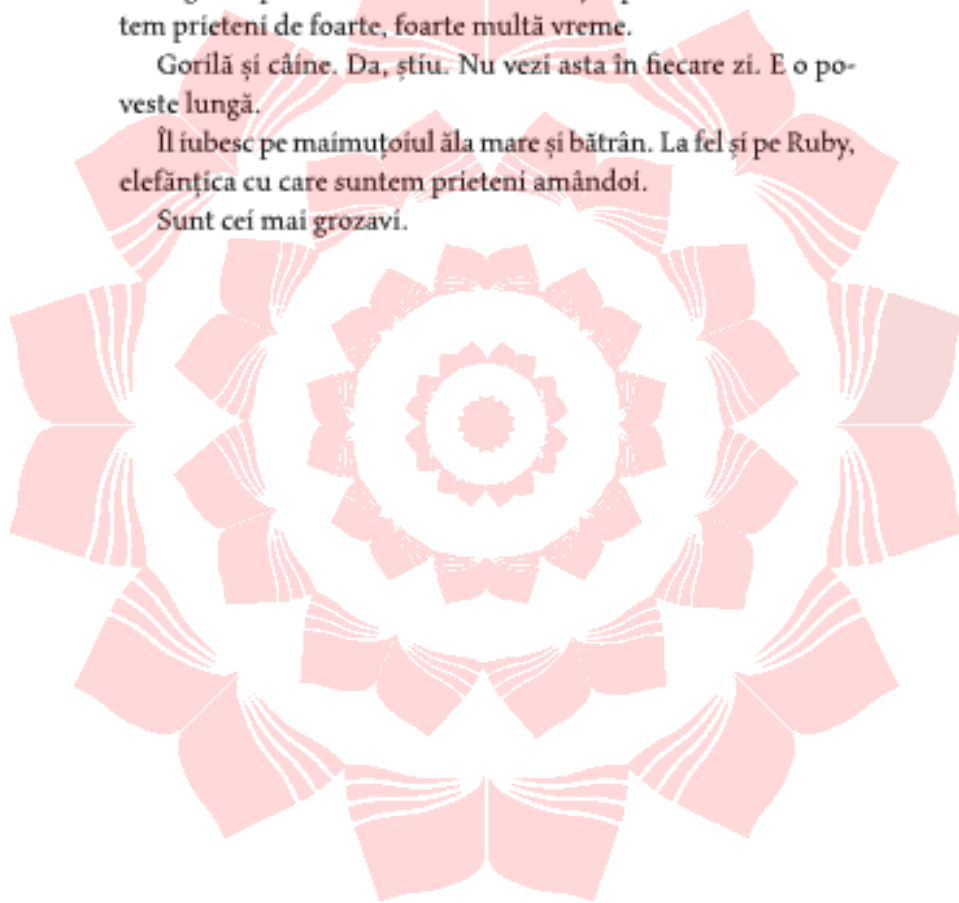
Nu vreau să spun că eu nu am un prieten bun. Am.

O gorilă pe care o cheamă Ivan. Eu și tipul ăsta voinic sun-
tem prieteni de foarte, foarte multă vreme.

Gorilă și câine. Da, știu. Nu vezi asta în fiecare zi. E o po-
veste lungă.

Îl iubesc pe maimuțoiul ăla mare și bătrân. La fel și pe Ruby,
elefanțica cu care suntem prieteni amândoi.

Sunt cei mai grozavi.

cum ne-am cunoscut

Când l-am întâlnit prima oară pe Ivan, eram un cățelandru fără adăpost. Disperat, flămând, singur cuc.

Mă strecurasem în toiul nopții în mallul unde Ivan trăia într-o cușcă. Am hoinărit puțin, mulțumit că era cald, nedumerit de adunătura ciudată de animale adormite pe care le-am găsit acolo, căutând ceva comestibil în toate coșurile de gunoi.

Grilajul care îl înconjura pe Ivan avea o mică gaură într-un colț. El dormea tun, se făcuse covrig și ținea în brațe un animal de pluș care părea o gorilă foarte uzată.

Sforăia, frate, și pot să-ți spun că sforăie profesionist!

În palma deschisă îi rămăsese o bucată de banană, iar eu – încă mă trec fiori când mă gândesc la asta – i-am mâncat-o direct din mână.

Era de-ajuns să strângă degetele și aș fi explodat ca un balon în formă de cățel. Dar a dormit în continuare.

Pe urmă – iar mă trec fiori – ori sunt nebun, ori sunt cel mai curajos câine de pe planetă, poate puțin din amândouă –, am sărit pe burta lui mare, rotundă și blănoasă.

Fix așa. M-am urcat pe Muntele Ivan.

Adevărată nebunie, știu. Nu știu unde mi-a fost capul. Poate mă cam smintisem de la oboseală. Poate mi se păruse foarte cald și confortabil și mă gândisem că merita să risc.

Mi-am făcut învârtecușul. Câinii nu se simt bine până când nu dansează un pic înainte să se așeze cum trebuie.

După ce mi-am terminat ritualul, m-am făcut covrig ca un câțel și m-am legănat pe valurile acelei burtici ca o bărcuță pe un ocean cafeniu.

În dimineața următoare, când a deschis ochii, Ivan n-a părut cătuși de puțin surprins să găsească un cățelandru dormind pe burta lui. A rămas nemișcat până când m-am trezit și eu.

Cred că se bucura la fel de mult ca mine că-și găsisese un nou prieten.

*uimitoarea poveste
a celui mai bun prieten al omului*

Peste puțină vreme, Ivan și cu mine deveniserăm cei mai buni prieteni.

Făceam, fără îndoială, o pereche neobișnuită. Ivan e calm, senin, un filozof și un artist. Mi-ar plăcea să-i semăn mai mult. Pe mine nu m-a acuzat nimeni, niciodată, că aș fi potolit.

Înfierbântat, asta da.

Și nici nu vorbesc frumos, ca Ivan. Eu sunt câine crescut pe stradă, la urma urmei. Și mă mândresc cu asta.

Cu toate astea, ne-am potrivit cum nu mi s-a întâmplat niciodată cu oamenii. „Prietenul cel mai bun al omului”? Nici vorbă. „Prietenul cel mai bun al gorilei”? Asta fără îndoială.

Cred că expresia „cel mai bun prieten al omului” am auzit-o prima oară în timp ce mă uitam cu Ivan la televizor.

Pe-atunci, Ivan avea un televizor mic și ne uitam la multe lucruri împreună. Filme vechi, westernuri, desene animate, orice. Sărmanul Ivan era captiv în cușcă, n-avea mare lucru de făcut, doar să arunce cu mingiuțe în oamenii care se holbau la el.

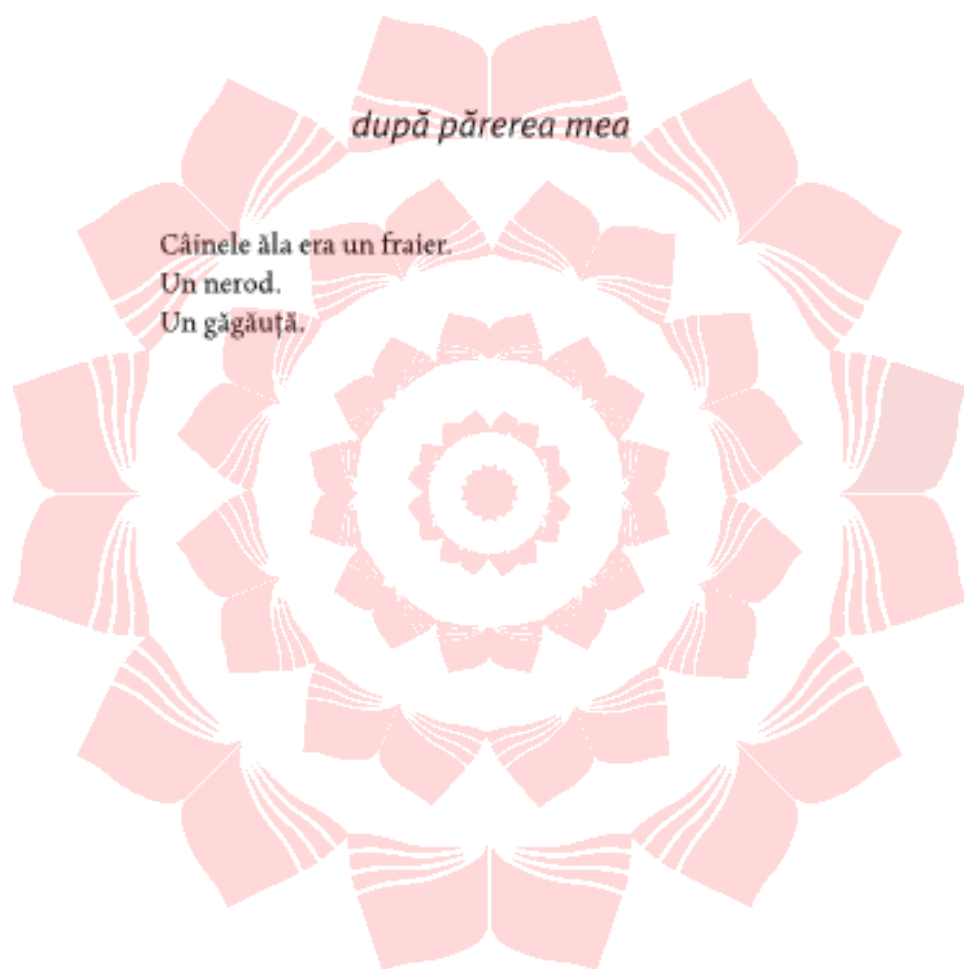
În orice caz, Ivan și cu mine eram mari amatori de televizor. Reclame la mâncare de pisici. Concursuri de bowling. *Dansează cu vedetele*. Cum să nu-ți placă?

La un moment dat ne-am uitat la o emisiune specială pe canalul cu documentare despre natură. Se numea *Uimitoarea poveste a celui mai bun prieten al omului*. Era despre câini celebri. Câini salvatori, câini pentru terapie, câini de război, câini pompieri, câini care jucau în filme, câini așa și câini pe dincolo. Între noi fie vorba, cei mai mulți ajunseseră mai departe decât meritau.

Era acolo un câine pe care îl chema Hatch... Înhață-nu-știu-ce. Înhață-degete, poate? Proprietarul lui părea să fi murit (apropo, țin minte că protestez împotriva cuvântului „proprietar”, dar deocamdată trecem peste asta), iar Înhață-nu-știu-ce a stat timp de nouă ani în același loc din aceeași gară, zi după zi, așteptându-și stăpânul să se întoarcă. Treaba e că povestitorul înșira despre câinele ăsta numai superlative: „Cât de credincios! Cât de iubitor! Scoateți batistele! Bla, bla, bla, ah, ah, ah! Cel mai bun prieten al omului!”

Îi făcuseră statuie câinelui ăluia. Fără glumă.

Statuia unui câine care așteptase în același loc un mort.

după părerea mea

Căinele ăla era un fraier.
Un nerod.
Un găăuță.

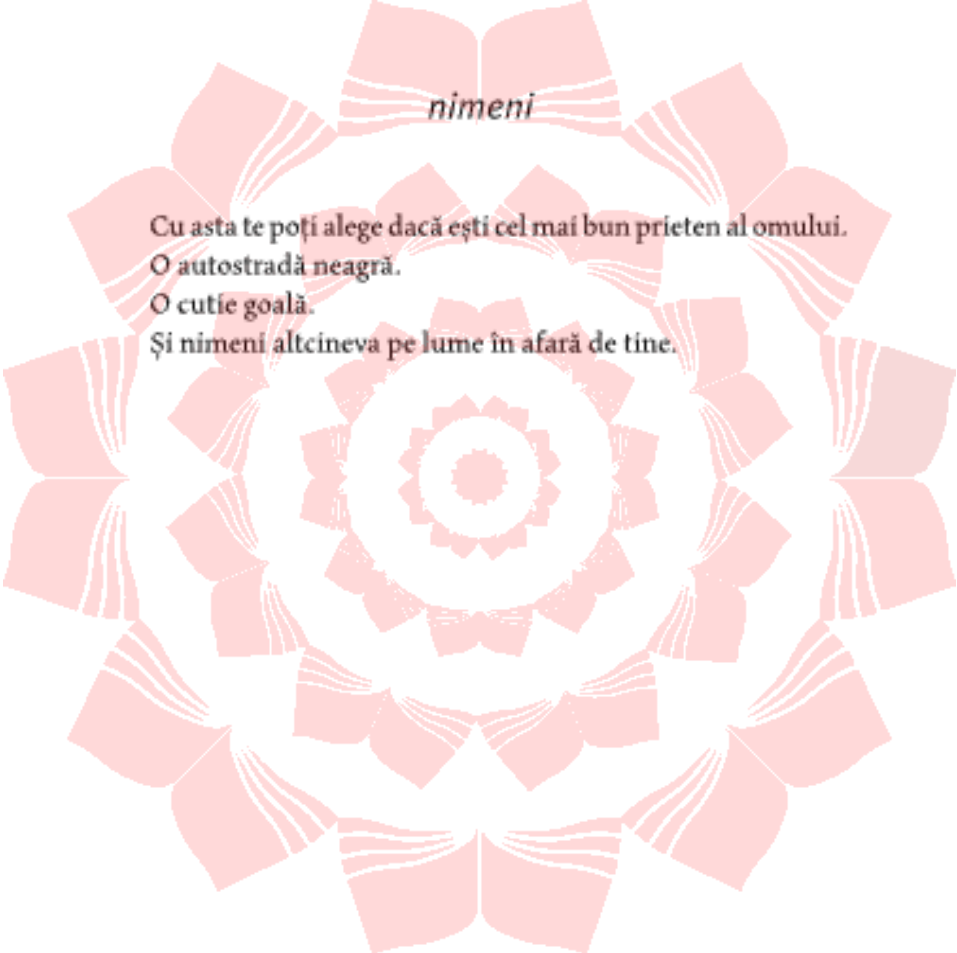
sunt al tău

Dă-mi voie să-ți spun cum e să fii cel mai bun prieten al omului.

Să fii cel mai bun prieten al omului poate însemna o mulțime de lucruri. Companie. Scărpinat pe burtă. Mingi de tenis.

Dar poate însemna și o autostradă întunecoasă și fără sfârșit, cu geamul camionului deschis.

Poate însemna și miros de vânt umed și niște mâini care înșfacă cutia în care stai împreună cu frații și surorile tale, astfel încât ajungi să aluneci prin noaptea răuvoitoare și, cu toate astea, oricât de nebunește ar suna, te gândești în continuare: „Dar sunt al tău, sunt al tău, sunt al tău.”

nimeni

Cu asta te poți alege dacă ești cel mai bun prieten al omului.
O autostradă neagră.
O cutie goală.
Și nimeni altcineva pe lume în afară de tine.

